

Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

Počet listů/svazků příloh: 0/0

MMPv nepřiznal postavení účastníka předmětného [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] ačkoliv jim toto právo náleželo, jelikož nelze jednoznačně vyloučit jejich dotčení uvedenou stavbou v důsledku jejího následného užívání. Přičemž účastenství bylo a je ve správním řízení založeno vždy na pouhé možnosti, že by posuzovaná stavba mohla ohrozit či omezit vlastníka sousední stavby či pozemku na jeho vlastnickém právu. Důvodem je podmínka vodoprávního úřadu, který ve svém závazném stanovisku pod č. j. PVMU 52629/2019 40, ze dne 11. 4. 2019, k dodatečnému povolení předmětné stavby stanovil mj. podmínku, že vlastníkově vodního toku Čechovický náhon bude umožněn vstup na pozemek parc. č. 6 v k. ú. Domamyslice, a to za účelem provedení údržby a úpravy koryta vodního toku, a kterou Stavební úřad MMPv doslovně převzal do předmětného rozhodnutí. Dle údajů uvedených v katastru nemovitostí je tento pozemek ve spoluvlastnictví [REDAKCE] [REDAKCE] (stavebníka) a [REDAKCE] [REDAKCE]. Z uvedeného tak vyplývá, že dodatečně povolenou stavbou, resp. jejím vlivem, může být dotčeno vlastnické právo k pozemku parc. č. 6 v k. ú. Domamyslice, který bude z důvodu oplocení pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice sloužit jako přístup pro opravy a údržbu koryta vodního toku.

Proto Odbor SR KÚOK předložený správní spis vrátil Stavebnímu úřadu MMPv k doručení vydaného rozhodnutí opomenutým účastníkům řízení, a případně k provedení úkonu podle ust. § 86 odst. 2 správního řádu, pakliže bude rozhodnutí napadeno jejich odvoláním. V případě, že nebude odvolání podáno, měl Stavební úřad MMPv, po nabytí právní moci rozhodnutí, správní spis předložit Odboru SR KÚOK k provedení přezkumného řízení.

Poté dne 25. 10. 2019 byl Odboru SR KÚOK předmětný správní spis předložen k provedení přezkumného řízení s tím, že rozhodnutí bylo [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] doručeno shodně dne 3. 10. 2019. Jelikož tito účastníci řízení nepodali proti předmětnému rozhodnutí odvolání, nabylo toto rozhodnutí dne 19. 10. 2019 právní moci.

Z předloženého spisového materiálu Odbor SR KÚOK zjistil tyto skutečnosti.

Dne 25. 1. 2019 obdržel Stavební úřad MMPv žádost stavebníka [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] zastoupeného [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] Investorská a inženýrská činnost ve výstavbě, Pod Kosířem 57, 796 01 Prostějov, o dodatečné povolení stavby „drátěného oplocení“ na pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice. Vzhledem k tomu, že podaná žádost neobsahovala všechny předepsané náležitosti, vyzval Stavební úřad MMPv opatřením ze dne 29. 1. 2019 stavebníka k doplnění žádosti v termínu do 1. 7. 2019 a současně předmětné řízení o dodatečném povolení stavby do 1. 7. 2019 přerušil. Žádost byla doplněna dne 13. 5. 2019. Poté Stavební úřad MMPv opatřením ze dne 15. 5. 2019 oznámil zahájení řízení o dodatečném povolení předmětné stavby oplocení a současně k projednání žádosti nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě stavby na den 11. 6. 2019. Z tohoto ústního jednání byl sepsán protokol. Následně Stavební úřad MMPv opatřením ze dne 18. 6. 2019 účastníkům řízení sdělil, že nashromáždil veškeré podklady, které jsou podle jeho názoru potřebné a dostatečné pro vydání rozhodnutí ve věci, a že mají podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu možnost se před vydáním rozhodnutí s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim, k čemuž jim stanovil lhůtu 7 kalendářních dnů ode dne obdržení tohoto opatření. Této možnosti žádný z účastníků řízení nevyužil. Poté Stavební úřad MMPv vydal dne 17. 7. 2019 rozhodnutí č. j. PVMU 86017/2019 61, kterým stavbu „drátěného oplocení“ na pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice dodatečně povolil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 10. 2019 (po dodatečném doručení vydaného rozhodnutí Stavebním úřadem MMPv opomenutým účastníkům řízení, viz výše).

Odbor SR KÚOK na základě přezkoumání uvedeného rozhodnutí dospěl k závěru, že vydané rozhodnutí o dodatečném povolení stavby oplocení ze dne 17. 7. 2019 není vydáno

v souladu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen stavební zákon), což je důvodem k provedení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí Stavebního úřadu MMPv o dodatečném povolení stavby pod Sp.zn. SÚ/141/2019-Bou, č.j. PVMU 86017/2019 61, ze dne 17. 7. 2019. Důvodem byla skutečnost, že Stavební úřad MMPv [REDAKCE] a také, že předmětná stavba oplocení je umístěna v rozporu s Územním plánem Prostějov. Jelikož porušení právních předpisů je zjevné ze spisového materiálu a nebylo zapotřebí vysvětlení účastníků řízení ani provádění dokazování, byly naplněny zákonné podmínky pro provedení zkráceného přezkumného řízení podle ust. § 98 správního řádu. Také lhůta pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení v prvním stupni neuplynula (1 rok).

Odbor SR KÚOK tak ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 4. 11. 2019, pod Sp.zn.: KÚOK/89696/2019/OSR/7760, č.j. KUOK 113185/2019, rozhodnutí Stavebního úřadu MMPv ze dne 17. 7. 2019 pod Sp.zn. SÚ/141/2019-Bou, č.j. PVMU 86017/2019 61, zrušil a věc mu vrátil. Toto rozhodnutí Odboru SR KÚOK [REDAKCE] zastoupeného Mgr. Ondřejem Masopustem, advokátem se sídlem Riegrova 17, 779 00 Olomouc, a následně rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj č. j. MMR-16430/2020-83/800, ze dne 17. 4. 2020, zrušeno a věc vrácena Odboru SR KÚOK k novému projednání. Ministerstvo pro místní rozvoj přisvědčilo závěru Odboru SR KÚOK, že rozhodnutí Stavebního úřadu MMPv ze dne 17. 7. 2019 bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, konkrétně v rozporu s § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona a byla též porušena procesní práva v řízení opomenutých účastníků. Nicméně důvodem pro zrušení rozhodnutí Odboru SR KÚOK byla skutečnost, že se nedostatečně zabýval otázkou nabytí práv z rozhodnutí v dobré víře ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu. MMR uvedlo, že Odbor SR KÚOK v odůvodnění rozhodnutí odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu pojednávající o této otázce, avšak při zkoumání této otázky je nutné vycházet především z aktuální judikatury Ústavního soudu ČR, konkrétně z nálezu Ústavního soudu ČR sp.zn. I. ÚS 17/16 ze dne 4. 9. 2018, ve kterém Ústavní soud ČR vymezil tři modelové skupiny situací, které mohou při řešení otázky nabytí práv z rozhodnutí v dobré víře nastat, což Odbor SR KÚOK neučinil, a tudíž otázka nabytí práv z rozhodnutí stavebního úřadu odvolatelem v dobré víře byla zcela nedostatečně posouzena.

Odbor SR KÚOK na podkladě právního názoru vysloveného v rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 17. 4. 2020, č. j. MMR-16430/2020-83/800, kterým je Odbor SR KÚOK při své rozhodovací činnosti vázán, znovu přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí Stavebního úřadu MMPv o dodatečném povolení stavby pod Sp.zn. SÚ/141/2019-Bou, č. j. PVMU 86017/2019 61, ze dne 17. 7. 2019, přičemž zjistil níže uvedené skutečnosti svědčící o tom, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

Přezkoumávaným rozhodnutím byla dodatečně povolena stavba drátěného oplocení na pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice, žadatele [REDAKCE]. Jedná se o oplocení hraničící s veřejným prostranstvím, a tedy o stavbu, která podle stavebního zákona vyžaduje rozhodnutí o umístění stavby.

Podle ust. § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona lze stavbu dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování. Jelikož se jedná o stavbu v zastavěném území uvedenou v ust. § 103 odst. 1 stavebního zákona, příslušným k posouzení souladu stavby s územně plánovací dokumentací je Stavební úřad MMPv. Pozemek parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice, na němž byla umístěna předmětná stavba oplocení, se dle Územního plánu Prostějov nachází ve stabilizované ploše veřejného prostranství (PV), číslo plochy

1069, kde je podmíněně přípustné umístění „*oplocení pozemků, které neomezí průchodnost územím a nenaruší harmonické měřítko krajiny a bude v souladu s jeho charakterem*“.

Dle Stavebního úřadu MMPv oplocení průchodnost územím neomezí, protože průchodnost územím, resp. částí pozemku parc.č. 240/7, bude i nadále zajištěna zachováním dostatečně volného průchodu podél předmětného oplocení. Dále uvedl, že v daném území se navíc nenachází žádná pěšina či stezka určená pro pravidelný pěší provoz a veřejné prostranství je zde tvořeno pouze zatravněnou plochou (loukou). Také, že průchodnost částí pozemku parc.č. 240/7 bude i nadále zajištěna zachováním volného průchodu podél oplocení, jehož délka podél koryta vodního toku činí 8 m. Volný průchod podél oplocení umožní bezpečný a nerušený průchod touto částí veřejného prostranství.

Z Územního plánu Prostějov však zcela jasně vyplývá, že umístění oplocení pozemků v ploše veřejného prostranství je přípustné, resp. podmíněně přípustné, pouze v případě, že oplocení neomezí průchodnost územím, tedy z daného územního plánu nevyplývá, že by muselo dojít k úplnému znemožnění průchodu, ale postačí jeho omezení. Nelze proto souhlasit s tvrzením Stavebního úřadu MMPv, že průchodnost územím není omezena, když je zachován volný průchod podél oplocení, přičemž o tvrzení bezpečného a nerušeného průchodu touto částí veřejného prostranství lze minimálně polemizovat. Tvrzení stavebního úřadu, že se v daném místě nenachází žádná pěšina, je bezpředmětné, neboť z územního plánu nevyplývá, že by průchodnost územím neměla být omezena pouze v případě, že je v ploše veřejného prostranství vyšlapána pěšina. Předmětná stavba oplocení průchodnost územím omezila a v řízení o dodatečném povolení stavby tak nebylo prokázáno splnění požadavku souladu s územním plánem, který je v ust. § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona uveden jako předpoklad dodatečného povolení stavby.

Jak bylo již výše uvedeno, přezkoumávaným rozhodnutím Stavební úřad MMPv dodatečně povolil stavbu oplocení umístěnou na pozemku parc.č. 240/7 v k. ú. Domamyslice. Přitom vyhodnotil, že předmětná stavba se přímo dotýká práv vlastníků sousedních pozemků parc.č. 511 (Statutární město Prostějov) a parc.č. 240/6 v k. ú. Domamyslice [REDAKCE] a [REDAKCE]. Avšak v daném případě, jak již bylo výše uvedeno, je zřejmé, že stejně jako mohou být přímo dotčena práva vlastníků sousedních pozemků parc.č. 511 a 240/6 v k. ú. Domamyslice, stejně tak mohou být přímo dotčena vlastnická práva vlastníků pozemku parc. č. 6 v k. ú. Domamyslice. Vlastníky tohoto pozemku jsou [REDAKCE] (stavebník), a dále [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE]. V každé projednávané věci je nutno vždy zvážit, kteří z vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich mohou být posuzovaným záměrem přímo dotčeni na svých vlastnických či jiných právech. Přičemž účastenství bylo a je ve správním řízení založeno na pouhé možnosti, že by nově navrhovaná stavba mohla ohrozit či omezit vlastníka sousední stavby či pozemku na jeho vlastnickém právu. Stavební úřad tak musí bez jakékoliv pochybnosti možnost přímého dotčení práva vyvrátit.

Důvodem dotčení vlastnických práv vlastníků pozemku parc. č. 6 v k. ú. Domamyslice je v daném případě podmínka příslušného vodoprávního úřadu, který ve svém závazném stanovisku pod č. j. PVMU 52629/2019 40, ze dne 11. 4. 2019, k dodatečnému povolení předmětné stavby oplocení mj. stanovil, že vlastníkoví vodního toku Čechovický náhon bude umožněn vstup na pozemek parc. č. 6 v k. ú. Domamyslice, a to za účelem provedení údržby a úpravy koryta vodního toku. Stavební úřad MMPv předmětnou stavbu oplocení napadeným rozhodnutím dodatečně povolil a uvedenou podmínku do něj doslovně převzal, aniž by spoluvlastníkům pozemku parc.č. 6 v k.ú. Domamyslice [REDAKCE] a [REDAKCE] přiznal postavení účastníka předmětného řízení. Přitom v daném případě nelze jednoznačně vyloučit, že v důsledku oplocení realizovaného na pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice nedojde s ohledem na případnou nemožnost provedení úpravy

a údržby koryta náhonu z pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice k většímu zatížení pozemku parc. č. 6 v k. ú. Domamyslice nacházejícího se na druhém břehu, a tím dotčení vlastnických práv vlastníků uvedeného pozemku posuzovanou stavbou oplocení v důsledku jejího následného užívání. Z tohoto důvodu jim náleželo postavení účastníka řízení.

Z tohoto důvodu také byl předložený správní spis, jak bylo výše uvedeno, Stavebnímu úřadu MMPv vrácen k doručení vydaného rozhodnutí opomenutým účastníkům řízení. Nicméně toto následné doručení rozhodnutí těmto účastníkům bez dalšího nemůže zhojit skutečnost, že výše uvedení opomenutí účastníci řízení byli zkráceni na svých právech. Stavební úřad MMPv těmto účastníkům neoznámil zahájení řízení o dodatečném povolení stavby a tím jim neumožnil uplatňovat jejich práva, jak to ukládá ust. § 4 odst. 4 správního řádu. V souladu s ustanovením § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a dle odst. 2 tohoto ustanovení mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko a pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení. Podle tohoto ustanovení mají účastníci řízení obecně právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy v průběhu celého řízení a mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Jde o jedno ze základních procesních práv správního řízení vyplývající obecně již z Listiny základních práv a svobod. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod platí, že každý má právo, aby se (mimo jiné) mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Stavební úřad je povinen sledovat ochranu práv a právem chráněných zájmů všech účastníků řízení (§ 4 odst. 4 správního řádu) a musí postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, a to zejména se zásadou rovnosti postavení účastníků řízení, uplatněnou v ust. § 7 správního řádu, kdy dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. K interpretaci principu rovnosti v právech se několikrát vyslovil i Ústavní soud, který k této otázce uvedl, že rovnost je kategorie relativní, jež vyžaduje odstranění neodůvodněných rozdílů. Zásadě rovnosti v právech dle článku 1 Listiny je proto třeba rozumět tak, že právní rozlišování v přístupu k určitým právům nesmí být projevem libovůle, neplyne z ní však závěr, že by každému muselo být přiznáno jakékoli právo. K porušení principu rovnosti může dojít, pokud by se s různými subjekty, které se nacházejí ve srovnatelné situaci, zacházelo rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup. Správní orgán má postupovat podle § 7 odst. 1 správního řádu vůči všem osobám nestranně. Zásada objektivního a nediskriminačního přístupu správního orgánu souvisí především s § 2 odst. 4 („aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu“ - jde tu vlastně o princip materiální rovnosti) resp. se zásadou legality podle § 2 odst. 1 správního řádu zavazující správní orgány k dodržování právních předpisů, tedy i těch jejich ustanovení, která obsahují princip rovnosti v právech. V posuzovaném případě je pak tento princip rovnosti porušen skutečností, že stavební úřad neoznámil zahájení řízení o dodatečném povolení stavby všem účastníkům řízení, čímž byla výrazně krácena práva těchto účastníků řízení.

Z výše uvedeného vyplývá, že Stavební úřad MMPv stanovený postup nedodržel a vydal rozhodnutí v rozporu s ust. § 36 odst. 2 správního řádu. Tímto postupem bylo porušeno i ust. § 2 odst. 1 a ust. § 4 odst. 4 správního řádu, neboť Stavební úřad MMPv vydal rozhodnutí, které není v souladu s právními předpisy, a které porušuje zásadu rovnosti účastníků řízení s dopadem na krácení procesních práv účastníků řízení.

Ze všech shora uvedených zjištění (nepřiznání účastenství všem spoluvlastníkům pozemku parc.č. 6 v k.ú. Domamyslice a nesoulad stavby oplocení s územním plánem) vyplývá, že byly naplněny zákonné podmínky pro provedení zkráceného přezkumného řízení podle ust. § 98 správního řádu, neboť porušení právních předpisů je zjevné ze spisového materiálu a nebylo zapotřebí vysvětlení účastníků řízení ani provádění dokazování. Současně byly splněny i ostatní zákonné podmínky pro přezkumné řízení, zejména to, že rozhodnutí

Stavebního úřadu MMPv, jímž byla dodatečně povolena stavba oplocení, nabylo právní moci dne 19. 10. 2019 a dosud neuplynulo 12 měsíců ode dne právní moci, ve kterých lze vydat rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni.

Podle ustanovení § 94 odst. 5 správního řádu je při rozhodování v přezkumném řízení správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře. Odbor SR KÚOK proto zkoumal a hodnotil, s přihlédnutím k výše uvedenému rozporu postupu Stavebního úřadu MMPv při vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby drátěného oplocení na pozemku parc. č. 240/7 v kat. území Domamyslice, s právními předpisy, zda zájem na dodržení zákonnosti převažuje nad dobrou vírou stavebníka či naopak. Pod pojmem dobrá víra je v tomto případě nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem, nikoliv pouhá nevědomost, že určitý stav je v rozporu s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 94/2011-102 ze dne 22. 9. 2011). Posouzení, zda účastníkovi řízení svědčí dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti.

Z důvodu posouzení váhy práva žadatele nabytého v dobré víře pak Odbor SR KÚOK zkoumal všechny okolnosti, na základě kterých bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, tedy i k tomu, zda žadatel podal úplnou žádost, včetně všech podkladů podle stavebního zákona a předpisů souvisejících. V daném případě stavebník sice podal úplnou žádost o dodatečné povolení stavby oplocení, včetně projektové dokumentace stavby a dalších podkladů podle stavebního zákona a předpisů souvisejících. V předložené dokumentaci je však nesprávně konstatováno, že stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací, když je povolovaný záměr umístěn v hranici funkční plochy č. 0539 (plochy smíšené SX) a tvoří jeden funkční i prostorový celek se stávající stavbou a jejím oplocením v této funkční ploše. Přitom ve skutečnosti je předmětné oplocení umístěno v ploše veřejného prostranství (PV), ploše č. 1069. A v řízení o dodatečném povolení stavby je právě stavebník povinen prokázat, že předmětnou stavbu lze, v souladu s ustanovením § 129 odst. 3 stavebního zákona, dodatečně povolit, tedy důkazní břemeno je v tomto případě na stavebníku. Dalším pochybením vydaného rozhodnutí však byl i postup Stavebního úřadu MMPv, který vydal dodatečné povolení stavby oplocení, i když předmětná stavba oplocení byla na předmětném pozemku umístěna v rozporu s Územním plánem Prostějov, a kdy mezi účastníky řízení nezahrnul všechny osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům a stavbám na nich může být posuzovaným záměrem přímo dotčeno.

Jak již bylo výše uvedeno, při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře (§ 94 odst. 5 správního řádu). Musí tedy vyhodnotit, zda by byla újma, která by zrušením nebo změnou rozhodnutí vydaného v rozporu s právním předpisem vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která jeho vydáním vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Toto je výrazem zásady ochrany práv nabytých v dobré víře obsažené v ust. § 2 odst. 3 správního řádu, podle níž správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, přičemž zasahovat do těchto práv může jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Ochrana práv nabytých v dobré víře (tzn. subjektivních práv), může dostat přednost před zrušením nebo změnou pravomocného rozhodnutí, tedy před zásadou legality vyplývající z ust. § 2 odst. 1 správního řádu, resp. zásadou ochrany veřejného zájmu podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu, jen v tom případě, že újma, která by vznikla zrušením nebo změnou tohoto rozhodnutí by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která již vznikla

v důsledku pravomocného rozhodnutí jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, tzn. veřejnému zájmu vyplývajícimu ze zvláštního zákona. Zásada ochrany práv nabytých v dobré víře se proto při aplikaci ust. § 94 odst. 4 správního řádu nepoměřuje se zásadou legality, ale s újmou na právech ostatních účastníků správního řízení nebo s újmou veřejnému zájmu podle zvláštního zákona. Přitom konkrétní zvážení všech pro a proti a rozhodnutí se pro preferenci toho či onoho zákonem chráněného zájmu (legalita nebo dobrá víra) bude vždy na správním orgánu.

K charakteru přezkumného řízení se vyslovil již Nejvyšší správní soud mj. v rozsudku ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009 - 162, i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013 - 45, publ. č. 3166/2015 Sb. NSS, s obdobnými závěry, že přezkoumávající orgán je povinen šetřit práv nabytých v dobré víře a dbát na zachování zásady proporcionality vyjádřené v § 94 odst. 4 správního řádu, přičemž podmínky pro aplikaci přezkumného řízení jako výjimečného institutu je třeba vykládat restriktivně. O nutnosti vzít v potaz nejen nezákonnost rozhodnutí, ale i práva nabytá v dobré víře pojednává početná judikatura Nejvyššího správního soudu. Požadavek ochrany dobré víry ve veřejném právu se opakovaně objevuje i v judikatuře Ústavního soudu: „*[P]odstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci*“ [nález sp. zn. IV. ÚS 150/01 ze dne 9. 10. 2003 (N 117/31 Sb. NU 57)].

Jak již bylo uvedeno, posouzení, zda svědčí účastníkovi řízení dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti. K samotné otázce dobré víry se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 – 36, www.nssoud.cz, když uvedl, že „*stavebník se nemůže zpravidla dovolávat dobré víry tehdy, pokud realizoval záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace, anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vyličení rozhodných skutečností. Jedná se tedy ve všech případech o závažné chyby na straně stavebníka. Tomu odpovídají i závěry odborné literatury [srov. např. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 822: „Ustanovení § 94 odst. 5 by se nepoužilo např. v případě, že by bylo zjištěno, že pravomocné rozhodnutí bylo vydáno na základě nepravdivých údajů uvedených žadatelem v žádosti nebo v průběhu řízení o žádosti, což by znamenalo, že nemohl být v dobré víře. Pokud bude naopak rozpor rozhodnutí s právními předpisy mít původ pouze v postupu správního orgánu, aniž by k tomu účastník řízení svým přičiněním jakkoliv přispěl (např. správní orgán nesprávně hodnotil nějaký důkaz nebo ignoroval obsah závazného stanoviska), nebo o tom věděl a je tak v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno správným postupem, bude třeba jeho v dobré víře nabytá práva šetřit.*“]. Vedle toho nelze přiznat dobrou víru ani takovému jednání stavebníka, které je bezpochyby v příkrém a naprosto zjevném rozporu se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného zdraví. A to ani tehdy, pokud stavebník neuvede stavební úřad v omyl a stavební úřad povolení k umístění či ke stavbě v rozporu se zákonem vydá.

Při posouzení váhy práva žadatele nabytého v dobré víře pak Odbor SR KÚOK vycházel především z aktuální judikatury Ústavního soudu ČR, konkrétně z nálezu Ústavního soudu

ČR sp.zn. I. ÚS 17/16 ze dne 4. 9. 2018, v němž Ústavní soud ČR vymezil tři modelové skupiny situací, které mohou při řešení otázky nabytí práv z rozhodnutí v dobré víře nastat.

První skupinou jsou případy, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena čistě pochybením na straně veřejné moci (procesní vady, nesprávný výklad práva). V takovém případě je dobrá víra a důvěra ve správnost a zákonnost aktu na straně jednotlivce dána. Ke zrušení rozhodnutí lze přistoupit jen ve výjimečných případech.

Druhou skupinou jsou případy, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena pochybením na obou stranách vertikálního vztahu veřejná moc - jednotlivec. Půjde především o pochybení orgánů veřejné moci, o nichž osoba, která z daného rozhodnutí nabyla práva, musela vědět (uvedení nesprávných či zjevně neúplných, zejména skutkových zjištění a předpokladů, na což jednotlivec přes svou vědomost před vydáním rozhodnutí či po něm neupozornil). V této situaci nemůže být dána dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, ale nevylučuje to důvěru v jeho zákonnost a neměnnost (tu je nutné přihlídnout k plynutí času a rozvoji navazujících právních vztahů). V případě přistoupení ke zrušení napadeného rozhodnutí je nutné, pokud je to možné, zmírnit negativní dopady na oprávněnou osobu.

Třetí skupinou jsou pak případy, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena především či výlučně ze strany oprávněného ze správního rozhodnutí (úmyslné uvedení orgánu veřejné moci v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložení nepravdivých podkladů, popř. dosažením příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem). Za této situace nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Při přistoupení ke zrušení napadeného rozhodnutí není zpravidla důvod chránit oprávněnou osobu před dopady jejího protiprávního jednání (ledaže by bylo nutné chránit práva třetích, nezúčastněných osob).

Odbor SR KÚOK v souladu s výše uvedeným zkoumal, zda byly naplněny i další podmínky nutné pro použití ust. § 94 odst. 4 správního řádu, konkrétně, zda stavebník získal právo umístit předmětný záměr nezákonným rozhodnutím stavebního úřadu v dobré víře, a zda by byla újma, která by zrušením předmětného rozhodnutí vznikla osobám, které z něj nabyly práva v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jiným, tímto rozhodnutím, osobám nebo veřejnému zájmu.

Jak již bylo uvedeno, v tomto konkrétním případě se jedná o dodatečné povolení stavby oplocení na pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice. Stavebník ke své žádosti předložil projektovou dokumentaci stavby, ve které bylo v textové části týkající se posouzení souladu stavby s územně plánovací dokumentací zcela nesprávně uvedeno, že předmětná stavba je umístěna v ploše smíšené (SX). Přitom z Územního plánu Prostějov, který je veřejně přístupný na stránkách statutárního města Prostějova či Olomouckého kraje, je zřejmé, že část pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice, a to v místě předmětného oplocení se již nachází v ploše veřejného prostranství (PV). Jak již bylo uvedeno, v řízení o dodatečném povolení stavby je důkazní břemeno na právě stavebníku, který je povinen mj. prokázat, že stavba není umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování (viz ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona, kde je uvedeno: „*Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, ...*“). Dále je nutné přihlídnout i k tomu, že dokumentace k dodatečnému povolení stavby byla vypracována Ing. arch. Pavlem Jurou, autorizovaným architektem, tedy odborně způsobilou osobou, u které dle názoru Odboru SR KÚOK lze zcela oprávněně předpokládat poměrně velkou znalost právních předpisů i postupů při navrhování a projektování staveb, a tudíž i jejich posuzování podle územně plánovacích dokumentací, které jsou, jak již bylo uvedeno, veřejně přístupné.

K tomu Odbor SR KÚOK považuje za důležité připomenout, že v souladu s ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu (tady dodatečného povolení), je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území, vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy. Podle ust. § 169 odst. 1 stavebního zákona jsou také právnické osoby, fyzické osoby a příslušné orgány veřejné správy povinny při územně plánovací a projektové činnosti, při povolování, provádění, užívání a odstraňování staveb respektovat záměry územního plánování a obecné požadavky na výstavbu stanovené prováděcími právními předpisy.

Na místě je ovšem zmínit události předcházející vydání tohoto rozhodnutí v jejich celistvosti. Stavebník požádal dne 25. 1. 2019 o dodatečné povolení předmětné stavby. Jelikož podaná žádost neobsahovala všechny předepsané náležitosti (projektová dokumentace, stanoviska dotčených orgánů), vyzval Stavební úřad MMPv stavebníka k doplnění žádosti. Po doložení podkladů oznámil zahájení řízení a současně nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě stavby. Poté účastníky řízení seznámil s podklady rozhodnutí a dne 17. 7. 2019 vydal rozhodnutí, jímž stavbu oplocení dodatečně povolil. V tomto rozhodnutí mj. uvedl, že zjistil, že uskutečněním či užíváním stavby nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy. Dále také, že stavebník prokázal, že stavba není v rozporu s ustanovením § 129 odst. 3 stavebního zákona a proto ji lze dodatečně povolit. V daném případě se sice ve věci nedostatku (soulad s územním plánem) jedná a priori o pochybení žadatele, který je v tomto řízení sám povinen prokázat soulad stavby s územně plánovací dokumentací, nicméně, jak již bylo uvedeno, toto nevylučuje povinnosti stavebního úřadu, například povinnost vyzvat žadatele k doplnění žádosti a zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), tedy uvedená pochybení „odhalit“ a poté postupovat v souladu s právními předpisy.

Na základě všech výše uvedených skutečností tak Odbor SR KÚOK vyhodnotil, že v daném případě v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR sp.zn. I. ÚS 17/16, ze dne 4. 9. 2018, na tento případ dopadá situace skupiny druhé, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena pochybením jak žadatele, tak Stavebního úřadu MMPv. Odbor SR KÚOK tak v souladu s výše uvedeným dále posuzoval a hodnotil, jaká újma by vznikla žadateli zrušením přezkoumávaného rozhodnutí a naopak jaká újma by v opačném případě vznikla na právech ostatních účastníků správního řízení nebo veřejnému zájmu.

Jak bylo již uvedeno, v tomto případě se jedná o stavbu oplocení provedenou na pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice. Přitom nelze jednoznačně vyloučit, že v důsledku realizovaného oplocení nedojde s ohledem na případnou nemožnost provedení úpravy a údržby koryta náhonu z pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice k většímu zatížení pozemku parc. č. 6 v k. ú. Domamyslice nacházejícím se na druhém břehu, a tím dotčení vlastnických práv vlastníků uvedeného pozemku posuzovanou stavbou oplocení v důsledku jejího následného užívání. Podle názoru Odboru SR KÚOK, jak již bylo výše uvedeno, lze u odborně způsobilé osoby zcela oprávněně předpokládat poměrně velkou znalost právních předpisů a postupů při navrhování a projektování staveb i jejich posuzování podle územně plánovacích dokumentací, a tudíž i podle stavebního zákona. Jak již bylo uvedeno, dobrou víru je třeba chápat ve výše popsáném významu, tedy ne jako pouhou nevědomost, ale objektivní nemožnost rozpoznat, že určitý stav je v rozporu s právem. Jaké podklady jsou nutné přiložit k žádosti, a v tomto řízení také povinnost prokázat soulad stavby s platnými právními předpisy i jinými závaznými dokumenty, stanoví stavební zákon a prováděcí právní předpisy, a žadatel je povinen takové doklady k žádosti přiložit, a také uvést všechny potřebné údaje pro posouzení dané věci, což se však v tomto případě nestalo, když

stavebník uvedl nesprávné údaje o prokázání souladu stavby s Územním plánem Prostějov, a nebylo tak prokázáno splnění požadavku souladu s územním plánem, který je v ust. § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona uveden jako předpoklad dodatečného povolení stavby.

V opačném případě je dále nutné posoudit, jaká újma by vznikla veřejnému zájmu. Jak již bylo výše uvedeno, Stavební úřad MMPv postupoval v rozporu se zákonem, když vydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, přitom stavba oplocení byla umístěna v rozporu s Územním plánem Prostějov, současně nepřiznal postavení účastníka řízení osobám, jímž toto postavení náleželo (viz výše). K podané žádosti se sice kladně vyjádřily všechny příslušné dotčené správní úřady, jejichž případné podmínky Stavební úřad MMPv zahrnul do podmínek svého rozhodnutí. Avšak tato skutečnost nemůže zhojit fakt, že navrhovaná stavba byla umístěna v rozporu s Územním plánem Prostějov, tedy s cíli a úkoly územního plánování. Územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Z těchto důvodů ji tak ani nelze dodatečně povolit.

Odbor SR KÚOK také posuzoval, jaká újma by vznikla jiným osobám, kdy stavba oplocení by mohla být důvodem k většímu zatížení pozemku parc. č. 6 v k. ú. Domamyslice, a tím k dotčení vlastnických práv [REDAKCE] k tomuto pozemku. Z hlediska posouzení újmy, která by vznikla jiným osobám, Odbor SR KÚOK přihlédl ke skutečnosti, že účastníci řízení v průběhu řízení nepodali proti předmětné stavbě oplocení žádné námítky a také proti rozhodnutí Stavebního úřadu MMPv nepodali odvolání. Zejména pak k tomu, že výše zmínění v řízení opomenutí účastníci [REDAKCE] měli možnost proti rozhodnutí stavebního úřadu podat odvolání, avšak této možnosti nevyužili. Z jejich konání, či spíše nekonání, tak lze dovodit, že se posuzovanou stavbou oplocení necítí být dotčeni na svých právech na rámec běžných poměrů v daném území, a jsou „ochotni“ případné přetížení daného pozemku akceptovat.

Z výše uvedeného posouzení tak Odbor SR KÚOK dospěl k závěru, že stavbou oplocení na pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice došlo k takovému negativnímu dotčení veřejného zájmu chráněného stavebním zákonem, zejména z hlediska plnění cílů a úkolů územního plánování, které převýšilo důvěru stavebníka v zákonnost a neměnnost povolení, kterou nabyt vydáním rozhodnutím. K tomu Odbor SR KÚOK považuje za nezbytné dodat, že pokud stavebník provede stavbu bez povolení požadovaného podle stavebního zákona, nemůže automaticky předpokládat, že tato bude dodatečně povolena.

Jelikož rozhodnutí Stavebního úřadu MMPv ze dne 17. 7. 2019, Sp.zn. SÚ/141/2019-Bou, č.j. PVMU 86017/2019 61, jímž Stavební úřad MMPv Stavební úřad MMPv dodatečně povolil drátěné oplocení na pozemku parc. č. 240/7 v k. ú. Domamyslice, žadatele [REDAKCE] bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a současně nelze konstatovat, že důvěra žadatele v zákonnost a neměnnost povolení, kterou nabyt vydáním rozhodnutím o dodatečném povolení stavby, by převyšovala újmu, která byla způsobena veřejnému zájmu, nezbylo Odboru SR KÚOK, než přezkoumávané rozhodnutí podle ustanovení § 98 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení zrušit, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Přezkoumávané rozhodnutí o dodatečném povolení stavby drátěného oplocení bylo vydáno na základě nesprávných údajů předložených stavebníkem, proto v souladu s ust. § 99

odst. 3 správního řádu nastávají účinky rozhodnutí v přezkumném řízení ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.

Odbor SR KÚOK dále zjistil (na základě informací poskytnutých MMR), že v průběhu řízení, tj. v březnu 2020, zemřel účastník řízení [REDAKCE] a dále, že u Okresního soudu v Prostějově je pod sp.zn. 0 NC 8728/2020 vedeno řízení o určení data úmrtí zemřelého [REDAKCE]. Vzhledem ke skutečnosti, že řízení ve věci projednání pozůstalosti po [REDAKCE] nebylo dosud zahájeno, a nebyl tak stanoven ani okruh potencionálních dědiců po zemřelém, Odbor SR KÚOK těmto neznámým osobám toto rozhodnutí oznamuje v souladu s ust. § 25 odst. 1 správního řádu veřejnou vyhláškou.

Poučení účastníků

Podle ust. § 81 a násl. správního řádu mohou účastníci řízení proti rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání, o kterém rozhoduje Ministerstvo pro místní rozvoj. Odvolání se podává u toho správního orgánu, který rozhodnutí vydal, tj. u Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru strategického rozvoje kraje, Jeremenkova 40a, Olomouc.

Odvolání musí mít dle ust. § 82 odst. 2 správního řádu jednak obecné náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu a dále musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání jen proti odůvodnění je nepřípustné.

Účastníci řízení, kterým se doručuje do vlastních rukou:

1. Mgr. Ondřej Masopust, advokát se sídlem Riegrova 17, 779 00 Olomouc (zastupující [REDAKCE])
2. Statutární město Prostějov, nám. T. G. Masaryka 130/14, 796 01 Prostějov
3. [REDAKCE]
4. [REDAKCE]
5. [REDAKCE]

Ostatním účastníkům řízení, tj. neznámému okruhu dědiců po zemřelém [REDAKCE] bytem [REDAKCE] se v souladu s ust. § 25 odst. 1 správního řádu doručuje veřejnou vyhláškou. Doručení veřejnou vyhláškou se provede vyvěšením rozhodnutí na úřední desce Krajského úřadu Olomouckého kraje. Patnáctým dnem po vyvěšení na úřední desce Krajského úřadu Olomouckého kraje se rozhodnutí považuje za doručené. Pro informaci, avšak již bez právních účinků vztahujících se na doručení, se rozhodnutí vyvěsí též na úřední desce Magistrátu města Prostějova.

Rozhodnutí se v souladu s ust. § 25 odst. 2 správního řádu zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup na elektronické úřední desce na webových stránkách Olomouckého kraje <http://www.kr-olomoucky.cz>, a dále na elektronické úřední desce na webových stránkách statutárního města Prostějova <http://www.prostejov.eu/>.

Otisk úředního razítka.

Bc. Ing. Hana Mazurová
vedoucí oddělení stavebního řádu
Odboru SR KÚOK

Dále obdrží na vědomí:

6. Krajský úřad Olomouckého kraje - úřední deska (se žádostí o bezodkladné vyvěšení tohoto rozhodnutí na úřední desce po dobu 15 dnů, včetně zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup, a poté navrácení zpět Odboru SR KÚOK s vyznačenými údaji o jejím vyvěšení a sejmutí)
7. Magistrát města Prostějova, nám. T. G. Masaryka 130/14, 796 01 Prostějov - úřední deska (se žádostí o bezodkladné vyvěšení tohoto rozhodnutí na úřední desce po dobu 15 dnů, včetně zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup, a poté navrácení zpět Odboru SR KÚOK s vyznačenými údaji o jejím vyvěšení a sejmutí) – pro informovanost, avšak bez právních účinků pro doručení
8. Magistrát města Prostějova, Stavební úřad, nám. T. G. Masaryka 130/14, 796 01 Prostějov
9. Spis KÚOK/50814/2020/OSR/7515
ad/a - 339 - V/5

Rozhodnutí musí být vyvěšeno po dobu 15 dnů ode dne vyvěšení.

Vyvěšeno dne:

Sejmuto dne:

.....
Razítko a podpis

.....
Razítko a podpis